

Fra forfatternes hule

Indsendt af Maria Beisheim den 16 november, 2012 - 14:55

For de allerfleste er forfatterskab noget meget privat. Noget der gøres derhjemme, iført sutsko og slåbrok. Det involverer en individualitet der i virkeligheden nok fungerer bedst i isolation. Hvordan bærer man sig så ad med at hente forfatteren ud af sin hule, slæbe forfatterskabet frem skinne lys på det og give det en fornuftig kritik?

Sir Terry Pratchett der nu underviser i kreativ skrivning på Trinity College i Dublin har meget berømt erklæret at det ligefrem er umuligt at undervise i noget der ellers skal komme indefra.

Da der var fokus på skrivekurser under København Læser festivalen i sidste uge var jeg derfor nysgerrig efter at se hvad der ville komme ud af det så jeg mødte op på Café Din Nye Ven til den første af disse workshops, en kold regnvejrsaften i november.

Ved første blik var det svært at se hvem der var underviser og hvem der var de håbefulde forfattere og hvem der bare havde søgt tilflugt for regnen.

Det varede lige indtil man begyndte at kunne se hvem der diskret prøvede at høre hvad der blev sagt over Caféens ellers hyggelige baggrundsmusik. Da stedet havde andre kunder kunne der ikke skrues ned og hele foretagendet fik udtrykket af noget fordækt og gav selv de mest generte en følelse af anonymitet og isolation. Det hjalp også at der var halv pris på skribentkaffe i baren, men kun de allerfærreste kom ud af skabet længe nok til at bestille en.

Der muredes ganske vist lidt i krogene over at programmet ikke klart havde udtrykt hvad der skulle ske de forskellige aften og denne første aften var der intet oplæg, og dermed ingen undervisning som sådan, men der begyndte alligevel at dukke papirer og notesbøger op på bordene som skubbedes håbefuldt frem for at modtage kritik.

Underviseren startede med forlegent at svare på et par spørgsmål om hans egne kvalifikationer, han er selv håbefuldf forfatter viser det sig. Han indrømmer under pres, at han selv har skrevet et par digte og andet og er i gang med at skrive en roman. Underviseren er altså også en forfatter, smittet med den samme frygt for offentlig opmærksomhed som eleverne. Det viser sig at han til daglig underviser på hovedbiblioteket i deres Litteraturstue, som havde arrangeret aftenens arrangement.

Der bliver spurgt om hvilke bøger han selv læser og han nævner Rabellais, Sterne og Cervantes som store inspirationskilder pga. deres ironiske distance til deres håndværk. Endnu engang har man fornemmelsen af, at skribentfaget er noget man holder tæt ind til kroppen her.

Det tog noget tid, men efter en lille halv time var den første håbefulde alligevel modig nok til at læse den første tekst højt. Det er et digt og forfatteren spørger med forsigtig stemme om der er for meget prosa over det, har det værdi for andre spørger hun, samtidig med at hun undgår andres blikke og kigger udelukkende på underviseren. Det er ikke et spørgsmål han besvarer, formodentlig ikke et spørgsmål han kan besvare, men digtet bliver grundigt analyseret og han kommer med flere rosende ord.

De næste i rækken begynder at tage mod til sig. Ved siden af mig finder emo holdet digte frem der ser ud som dem, triste og dækket med udtværet blæk, hvordan de kom til at holde med den ironiske distance, det blev jeg ikke for at finde ud af, men som en udkantsgruppe var det tydeligt, at de forlængst var kommet ud

af skabet. De sidder både tæt på underviseren og har taget store mapper fulde af tekster med.

Nede for enden af lokalet er der stillet en skrivemaskine op så folk, i løbet af aftenen, kan skrive tekster, rosende ord eller andet og den bliver benyttet flittigt både af dem der officielt er kommet for at være del af arrangementet, og de kunder man må gå ud fra manglede modet til at komme ud af skabet og stolt sige ”Ja, også jeg har forfatterdrømme” i stedet knuger de deres kaffe og sidder så langt væk fra gruppen som muligt inden de skriver et par ord på maskinen og forsvinder ud i regnen igen.

Hvordan underviser man i det hele taget i noget der i den grad opfattes som privat, måske er det bedste kompromis en on line forfatterskole som den på Saxo.com.

Her er en mulighed for nye forfattere at sidde hjemme i stuen og samtidig udvikle deres håndværk.

I de sidste stykke tid ser vi bestsellere der topper listerne og forfattere der bliver næsten så berømte som filmstjerner. Det beviser jo, at der er et behov, at der faktisk findes et marked af læsere, om det så er på papir eller elektronisk, der er faktisk folk i verden der nyder at læse. Problemet er at mange af disse bestseller bøger ærlig talt har en kvalitet der måske ikke ligefrem står mål med fortidens store forfattere. Så hvis der nu sidder en ny forfatter derude og bander over at forlagene ikke vil tage imod et godt manuskript i disse krisetider, så klø på alligevel, verden har brug for flere gode historier og flere modige forfattere.

Source URL (retrieved on 06/26/2019 - 22:12): <http://overgrunden.dk/?q=fra-forfatterens-hule>